

зведення групових цінностей в ранг суспільної моралі призводило не просто до наростання політичної напруженості, але й до повної моральної деградації політики. Так, українські націонал-патріоти, вважаючи моральним «лише те, що служить великій самостійній, незалежній Україні», присвоївши собі статус верховних охоронців звичаїв, відкрито нехтують загальнолюдськими уявленнями про честь, людську гідність, добро. Проблеми національної самовизначеності, етики і культури національних відносин в сучасних умовах мають перебувати в центрі уваги політиків. Нагальним є з'ясування тих глибинних основ політики та моралі, що визначають самобутність українського народу, і повинні орієнтувати політиків в їх діяльності по відродженню України.

*Сміла А.
НТУ «ХПІ»*

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ МОЛОДІЖНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Актуальність проблеми у сучасних умовах соціально-економічних та політичних змін в українському суспільстві полягає в тому, що виникають проблемні питання, пов'язані з потребами та запитами підростаючого покоління. Відповідно, і процес інституалізації дитячого та молодіжного руху в Україні наприкінці ХХ ст. – на початку ХХІ ст. стикається з об'єктивними труднощами, насамперед з фрагментарністю, частковістю підтримки державою громадських ініціатив дітей і молоді, невиконанням прийнятих нормативно-правових зобов'язань стосовно дитячих та молодіжних громадських організацій. Це пов'язано з постійною реорганізацією структур органів державної влади, відповідальних за державну молодіжну політику, відсутністю стратегії взаємодії міністерств, відомств, інших урядових структур, які координують розв'язання дитячих та молодіжних питань у загальноукраїнському масштабі.

Молодіжні громадські організації (в Україні) – об'єднання громадян віком від 14 до 35 років, метою якої є здійснення і захист своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших спільних інтересів.

В Харківській області зареєстровані цілий ряд молодіжних організацій таких як:

Харківська міська жіноча громадська організація «Дія», ХОМО «Молодь за життя», Харківська обласна громадська організація «Союз професійних державних службовців», Харківська обласна громадська організація «Українська соціал-демократична молодь», Харківська обласна організація Народно-демократичної ліги молоді та ін.

Попри поступове збільшення кількості організацій вони залишаються нечисленними за складом, переважно маловідомими і неавторитетними серед дітей і молоді. Про це свідчить і кількісний склад дитячих та молодіжних організацій, якими реально охоплено, на думку дослідників, не більше 10%

дітей та молоді.

Розв'язання потребує і проблема кадрового забезпечення. Недостатня кількість фахівців для роботи із дитячими та молодіжними громадськими організаціями пов'язана як з соціальними умовами (низький рівень оплати їхньої праці, низький соціальний статус у суспільстві), так і відсутністю на державному рівні системи підготовки та перепідготовки фахівців, лідерів-організаторів дитячих та молодіжних громадських організацій.

Одним із шляхів розв'язання цієї проблеми є цілеспрямована підготовка соціальних педагогів до роботи з громадськими дитячими та молодіжними організаціями. Соціальний педагог у змозі надати професійну допомогу в створенні і функціонуванні громадської організації, налагодити взаємодію між різними соціальними інститутами, надати соціального спрямування діяльності організації. Це може стати першим кроком для подолання існуючих проблем та перешкод для сучасного дитячого і молодіжного руху.

Соскін М.О.
КНТЕУ

МОДЕЛІ БЮРОКРАТІЇ ЯК СУСПІЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

У політичній науці минулого й сьогодення існує постійний науковий інтерес до вивчення бюрократії як суспільно-політичного явища. Її дослідження завжди було пов'язане із численними труднощами, насамперед аморфністю самого поняття, оскільки існують десятки різних, часом суперечливих один одному визначень поняття бюрократія.

Термін “бюрократія” означає панування канцелярії й вживається в декількох значеннях: по-перше, як прошарок вищих чиновників у державі; по-друге, як канцелярщину, ігнорування сутності справи заради дотримання формальностей.

В різних галузях знання цей термін завжди розуміли по-різному. У державознавчих дослідженнях бюрократію трактують як “правління бюро”, тобто спеціально призначеними і офіційно уповноваженими на управління кадрами [1, с.439]. У соціології під бюрократією розуміється особливий тип організації не так державного, як адміністративного управління: у цьому значенні бюрократія властива не тільки демократичним і авторитарним державам, але також діловим корпораціям, профспілкам, політичним партіям [2, с.56]. Економісти розглядають бюрократію як особливу організацію, що фінансується за рахунок грошей платників податків, не знає “дисципліни прибутку” і не реагує на тиск із боку ринку [3, с.25].

В енциклопедичному словнику з політології, дається три визначення бюрократії: по-перше, “соціальний організм, результат соціальних антагонізмів, протиріч, політичного відчуження; по-друге, система управління, яка функціонує за допомогою відділеного від суспільства апарату влади, що панує над ним та володіє специфічними функціями та привілеями; по-третє, прошарок людей, пов'язаний із цією системою” [4, с.34]. Таке визначення